

[A. Svensson.]

— og som „Flensburger Nachrichten“ betegnende nok ikke kommer nærmere ind paa, det kunde jo forstyrre Billedet af de fuldkomne uskyldige Nationalsocialister —, efter Referatet i „Nordschleswigsche Zeitung“ var Sangen „Engang kommer Hævningens Dag, engang bliver vi fri“, „Einst kommt der Tag der Rache, einmal da werden wir frei“.

Sammenfattende kan altsaa konstateres, at Medlemmer af det tyske Mindretal, som aldrig har kunnet beklage sig over Forstyrrelser af egne Møder, tilsyneladende systematisk lægger an paa at optræde som Fredsforstyrrelse ved danske Møder for derefter at udnytte enhver Afvisning til at skabe Modvilje mod Danmark hos det tyske Folk, der ikke har Kendskab til de virkelige Tilstande.

Den Mentalitet, der her lægges for Dagen, er mig ikke alene helt ubegribelig, den er ogsaa, og det ønsker jeg navnlig at gøre opmærksom paa, ganske og aldeles i Modstrid med den Atmosfære af gensidig Hensyntagen, som jeg før gav en Fremstilling af.

Nu ved jeg meget vel, og jeg gentager det, at langt fra alle inden for det tyske Mindretal billiger en saadan Fremgangsmaade, men det bliver alligevel efterhaanden betænkeligt, at det er denne udfordrende og opfanatiserede Fløj, der næsten overalt fører Ordet paa Mindretallets Vegne, medens alle de andre tier, selv om de ikke samtykker.

Vi har ganske vist gaende imidlertid os i dette høje Ting det ærede Medlem Hr. Schmidt, der fører sig som en stilfuld Stiftsprovst efter gammeldansk Mønster. Men ogsaa det ærede Medlem tier til alt af den Art. Der var dog engang i Aarene op under Verdenskrigen, da det ærede Medlem tog anderledes paa Tingene. Jeg tænker her paa de Aar, da Tiedjebevægelsen brød igennem, de retsindige og mere vidtskuende Hjemmetyskeres Protest imod det preussiske Tvangsstyre og den Forraaelse, som det førte med sig til Skade for de menneskelige Værdier i Grænselandet og vel ikke mindst hos Hjemmetyskerne. Mange af dem blev da tvunget med ind i noget, som de inderst inde var Modstandere af, men som de daarligt nok kunde komme paa Afstand fra. Til sidst kom Frigørelsen med den saakaldte Tiedjebevægelse, blandt hvis førende Navne ogsaa var det ærede Medlem Hr. Schmidt. Man var i en mindre, men betydende Kreds kommet til den Anskuelse, at det gjaldt om at bevare det lodigste i den hjemmetyske Arv, Respekten for Landet som Grænse-

land, Kærligheden til den snævre Hjemstavn med alt, hvad den omfattede, Dansk og Tysk imellem hinanden og skydende sig ind i hinanden, Forstaaelse for, at det gamle Hertugdømme Slesvig eller Sønderjylland er Mødested og Brydningsomraade for to nærbeslægtede Kulturer, der begge er historisk berettigede og fuldt jævnyrdige.

Jeg spørger nu det ærede Medlem Hr. Schmidt: Hvor er i Dag de etiske Kræfter, som da satte ind hos Hjemmetyskerne? Er de opbrugt? Eller er de trængt tilbage i et Omfang, saa de maa nøjes med at føre en stilfærdig og resigneret Tilværelse bag Kulisserne? Tror det ærede Medlem, at Hjemmetyskheden og den tyske Nation, hvis Forpost den er over for den nordiske Verden, den tyske Ære, for at anvende den af Landsretssagfører Clausen lancerede Vending, kan være tjent med en saadan Fortrængning af værdifulde Elementer til Fordel for noget, som alt for tit fremkalder Tanken om det modsatte?

Jeg har i det foregaaende mest befattet mig med Foretelser paa tysk Side. Jeg skal slutte med nogle under Henblik paa Taletidens Korthed afknappede Bemærkninger om, hvorvidt der foreligger Fejl paa dansk Side. Det mener jeg der gør, og vi vilde sikkert gøre vel i at overveje, om vi ikke selv kan have nogen Andel i visse utilfredsstillende Forhold.

Jeg stillede for nogle Aar siden — det var under Finanslovdebatten November 1934 — det Spørgsmaal her i dette høje Ting, om vi har en Politik i de sønderjyske Landsdele, eller vi ikke har det; det vil sige, om der er Plan og Linie i, hvad vi foretager os dernede. Jeg synes oprigtig talt, at det har der været alt for lidt af. Vi kan tage et Led i den sønderjyske Skoleordning, som nu igen staar paa Dagsordenen, det tyske Gymnasium i Aabenraa. Alle ved, at den Ordning, som bestaar i Øjeblikket, er en Frugt af den Overenskomst, der blev truffet i Herning ved Landstingsvalget i 1928, hvor det tyske Mindretal fik Løfte om et tysk Gymnasium med Eksamensret, medens Socialdemokratiet skulde have de tyske Valgmænds Stemmer til den ene af de socialdemokratiske Kandidater.

Det var efter min og mange andres Overbevisning et fundamentalt Fejlgreb, der her blev begaaet, men det er et Kapitel for sig, og det er ikke det, jeg vil have belyst. Jeg indprenter kun, at i 1928 var Socialdemokratiet rede til at udvise den størst tænkelige Imødekommenhed over for Mindretallet. Men 7 Aar senere, i 1935, udtalte det ærede Medlem Hr. P. Mortensen